

Peter Kovačič Peršin

PIŠČAL V NOČI

Elegije

III.

Amfora dneva je izlila v tokave luč.
 Vse manj žare požirajoča brezna,
 kot jezera teme buče svoj mračni spev.
 O ti, ki čutiš le drhtenje odprte žile,
 ki brizga kot piščal svoj zven v to noč.
 O, groze slast, ko se odpreš praznitvi,
 da goltajo peščine luč tvojih ran.
 Še kliče te nazaj v svoj lok ubran
 zvok, ki te vabi iz globin večera;
 a že ne čutiš več odtekanj svojih,
 še si tu in že tam . . .

Povsod se razdrhtevas – grenčava trav jesenskih.
 Mar ni tvoj vonj strupeno omamljiv!
 Ne tira mar v preplah bližin človeških!
 Iztrgan iz sveta, samoizgnanec, razpri,
 razpri široko pôgled in zri v naval rastočih senc.
 Najade, ki ste vstale iz krašnih zelenic
 za varstvo posvečeno in dotaknile se tega čela
 s poljubi temnih in presvetlih senc,
 v vaš ples ujet se k zemlji sklanjam
 in v nedrje ji svoj drget odlagam.

IV.

Tvoj vonj še vedno tukaj je razlit,
 iz rož, ki si mi dala jih, se toči.
 Spet sta nocoj burili ustni vroči
 spomin, ogrlico poljubov ti pletoč.

Še pomniš ukradenih pogledov ogenj,
 uročenega me gnal je vse noči,
 da begal sem po stezah, kjer si ti
 slučajno vrgla razigran ščeбет
 med kamne bežnih srečanj.
 Ne budi spečih duhovin, srce!
 Osuta roža nič več ne vzcnete.
 Potoni vase želja hrepeneča.
 Odmevov zven zamrl je v čereh.
 Iz gaja veje pritajen šelest.
 Kresnice plešejo večerni rej.
 Ob meni žalost melodije tke.
 Samota je prisedla in me mrka zre
 in spet mazili mi vročično čelo.
 Napijva si! Še dolgo je do jutra,
 minutam se nikamor ne mudi.
 Le votek bivanja v nebit hiti
 in se ne ustavlja . . .

V.

Večer se zleknil s črički je med skale,
 v žehteče trave je položil dlan
 in zemlja je v drgetu se predala.
 Ti segaš v tujstvo in tvoj vzgib je jalov.
 Dlani so bolne ti od vseh samot,
 ki si gostil jih kakor svoje ljube.
 Skloni se vase in spreglej do dna:
 korakov tvoja gmajna ne spozna
 ne srečanj jaso . . .
 Piščal zveni v prevoljni mrak.
 Prav iz osrčja utrinja se njen zvok ubran
 in spet se vrača vanj, ko je pretkal telo noči.
 Njen zvok loviš zdaj kakor ptice let.
 Spet naj bi spletle gnezdo ti v osrčju,
 da boš pijan besed zapel njih pesem
 in vriskal potešen v ozvezdij zbor. —
 Vsiljiva priča si, ne moti zor
 zamirajočega večera! Nem postoj!
 Ne bo ti venčal čela lovor slave,
 v prekletstvo nemosti uroči te zbor
 Muz razigranih. Nisi boštva sin,
 izgnanec si, ki je zavrgel milost besedi.
 Tvoj spev bo nem, ne prebudi se več.

VI.

Spet bodo tvoja usta škrlatno brezno nemih besedi.
Govoril boš, a kot da bi molčala poljana v jutru.
Morda boš slišal lastno šepetanje v goloti zore,
kadar v ranem soju drhtenje prvih senc
drami ti koprnjenje, kakor ga je nekoč.
Morda se spet razklene svinčeno zagrinjalo,
za hip morda, da boš zaslutil stezo človeških bližanj.
A nikdar več ne vstopiš skozi oboke dneva
v prejasno sončno luč. Mrakobne so goljave
poslej ti domovanje. Utrujen bo korak.
Orfejske lire strune zamenjaj za piščal.
Morda se porodi iz onemele duše
poslednja pesem – edina, vsepojoča –
kot ogenj razbuhti se, sikajoč skoz noč
roj isker do neba. – V kres se zaneti!
Na njem se boš predal poslednji podaritvi
sam darovalec svoj, sam svoja zvesta priča.
Do dna naj izsuši sokove tvojih žil
in naj te vrne sebi kot presvetljen kristal,
ki bo odžarjal zublje, oznanjajoče dan.
O, slast slasti največja, vse srkajoča, večna
– zaplameneti scela in se použiti ves
v plamenih silnih, nebes užigajočih
in se sesuti tiho v pogorišče tleče.
Ob zori pastirica morda pepel razpiha,
da žar ji bo presvetlil pogled in lice milo.
Morda bo burja hladna po gmajnah razpihala
ugašajoč pepel . . .
Umolkni torej!

VII.

Izdala me je noč,
z njo pil sem slutnje temne.
Med polji me je našel jutra rezki klic.
Petelin poje dan.
Zarja poljublja skorji vek.
Kalne oči izmiva mi spoznanje,
ki je odprlo nastežaj duri slovesa.
Klicar noči, odjezdi!
Obmolkni, pevec z liro!
Zvezda, utrni se!
Odhajajte molčeče priče moje!

Sam s sabo obtežen na tla poklekam,
k travam se skalnjam kakor ob molitvi,
toda molčim.
Samota mi urekla je besede.
Dišeče rose ustne mi hladijo, venčajo čelo,
dlani samotne božajo omamno . . .
Ne išči več stopinje razkropljene!
Poglej tokave kraške, tja vodi pot.
Arkadia kot Eden je potonila onkraj noči.
Kateri angel z mečem tu stoji?
Je angel ali le spoznanja plamen?
Prestopil prag si senc, zdaj pot bo beg.
Iz leh rasto meglice, zor rumeni.
Navirajoče koprene sanj . . .
Glej, uzrl sem tvoj obraz!
Pogled žari, me vabi v svoj objem,
a hip nato meglic prešernih ples ga že zagrinja.
O, ti podoba draga, postoj, ostani tu!
Kleče na vlažni ruši otrpnil sem gledoč,
kako si se prelila v brezno svetlobe . . .